

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/85/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118390265
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118390265.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu SetCar sk, a.s., so sídlom Sučany, Ulica priemyselná 10, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, so sídlom U., M. XXX/X, proti žalovanému KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, právne zastúpenému advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, so sídlom V., Y. O. X/A, o zaplatenie 217,82 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 21C/9/2019-113 zo dňa 21. mája 2020 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 217,82 eur spoločne s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 6.5.2018 do zaplatenia. Mal preukázané, že dňa 15.1.2018 došlo k poistnej udalosti, na základe ktorej poškodenému (ako právnenému predchodcovi žalobcu) vzniklo právo na náhradu škody, a to priamo voči žalovanému (ako poisťovateľovi škodcu na základe zákona č. 381/2001 Z.z.). Vychádzal z toho, že je nepochybné, že poškodený má nárok na náhradu nájomného za náhradné vozidlo, keďže ide o náklady, ktoré mu vznikli v priamej súvislosti so škodovou udalosťou. Uvedené potvrdzuje tak ustálená súdna prax, ako aj metodické usmernenie členov Slovenskej kancelárie poisťovateľov č. 17/2002. Okresný súd konštatoval, že námietka žalovaného ohľadne neuvedenia počtu najazdených kilometrov je irelevantná, keďže najazdené kilometre nemali na výšku celkového nájomného žiaden vplyv.

2. Neakceptoval ani námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V tejto spojitosti považoval za významné, že danú námietku žalovaný uplatňovať až v priebehu súdneho konania, hoci pri oznámení o poistnom plnení, ktoré adresoval žalobcovi, jeho aktívnu legitímáciu na uplatnenie predmetnej škody vôbec nespochybnoval. Súvisiace argumenty žalobcu okresný súd vyhodnotil ako nedôvodné, „priam účelové“. Poškodenému totiž vznikla proti žalovanému pohľadávka na poskytnutie poistného plnenia (náhradu škody) pred jej postúpením žalobcovi, keďže škoda mu vznikla okamihom vzniku jeho záväzku proti žalobcovi na zaplatenie nájomného. Už vznikom tohto záväzku došlo k zmenšeniu majetku poškodeného; t.j. vznikla mu škoda. Skutočné plnenie tohto záväzku (teda úhrada faktúry za nájom náhradného vozidla) - podľa okresného súdu - nie je pre vznik pohľadávky na poistné plnenie určujúca. Nadväzne „poškodený riadne postúpil existujúcu pohľadávku a tvrdenia žalovaného o jej neplatnosti nie sú dôvodné“.

3. Okresný súd ako neopodstatnené vyhodnotil i námietky žalovaného o údajnom neoprávnenom podnikaní žalobcu a o neúplnosti žaloby. Postúpenie pohľadávky je inštitútom občianskeho práva a jeho

opakované uplatňovanie tým istým subjektom na základe rovnakých právnych skutočností nie je možné považovať za neoprávnené podnikanie. Žaloba, na základe ktorej začalo konanie v súdnej veci, bola podľa vyhodnotenia okresného súdu úplná; pokiaľ by aj mala vykazovať vady (čo však okresný súd nezistil), nebolo by uvedené dôvodom na zamietnutie žaloby.

4. Okresný súd uzavrel, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu nájomného za náhradné motorové vozidlo v celkovej výške 576 eur. Nakoľko žalovaný uspokojil tento nárok len čiastočne (vo výške 358,18 eur), vo zvyšnej časti - práve v sume 217,82 eur - „okresný súd zaviazal žalovaného“ na zaplatenie. S poukazom na to, že s plnením svojho záväzku sa žalovaný ocitol v omeškaní, zaťažuje ho v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania, a to vo výške 5% odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na poskytnutie peňažného plnenia. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešný žalobca má voči žalovanému právo na ich náhradu v plnom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal nesprávnosť, nezákonnosť a „navyše aj arbitrárnosť“ napadnutého rozhodnutia. Uvedené doplnil všeobecnými konštatovaniami (vrátane záverov najvyšších súdnych autorít) týkajúcimi sa pojmu arbitrárnosti a práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

6. Odvolateľ mal za to, že okresný súd rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie. Naďalej trval na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdenom spore. Poškodenému U. L. „bola spôsobená škodová udalosť“ prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru a dňa 9.2.2018 poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá mu vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla.

7. Z uvedeného - podľa odvolateľa - vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodený (a nie žalovaný) predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, a teda nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením danej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil.

8. Odvolateľ tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Obč. zák. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Žalovaný zhrnul, že „ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie“. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Obč. zák.

9. Napokon žalovaný namietal priznanie žalobcovi úrokov z omeškania. S odkazom na závery obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018 mal za to, že do omeškania sa mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím. Zároveň peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ dotknutého zákona, pričom účelom tejto úpravy je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom dotknutej sankcie nezostala nečinná.

10. Žalobca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Opakovane poukázal na podstatu postupovaného nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý mal poškodený subjekt voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Zavádzajúcim je tak tvrdenie odvolateľa, že predmetom postúpenia mala byť pohľadávka, ktorú žalobca eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Napokon, akceptovanie predmetného postúpenia pohľadávky žalovaným je zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie už poukázal na účet žalobcu ako postupníka; obdobne tak z oznámenia o poistnom plnení.

11. Žalobca uviedol, že v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu danej pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Išlo teda o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za

postúpenie, a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky teda poškodený subjekt v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

12. Žalobca odkazoval na viaceré rozhodnutia (najmä) Krajského súdu v Žiline v obdobných veciach (o. i. sa stotožňoval so závermi rozsudku sp. zn. 10Co/104/2019), ktoré potvrdzovali jeho argumentáciu. Celkovo mal za to, že napadnutý rozsudok je i dostatočne odôvodnený. Vo vzťahu k príslušenstvu uplatňovanej pohľadávky uviedol, že rozhodovacia prax v otázke dotknutých úrokov z omeškania nie je jednotná. Opačné stanovisko, ako uvádzal žalovaný, zaujal Najvyšší súd SR napríklad v rozsudku sp. zn. 5Obo 19/2019 z 25.3.2009. Žalobca poukazoval tiež na rozhodnutie odvolacieho súdu v inej veci, v zmysle ktorého § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 dotknutého zákonného ustanovenia, ale nezbavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Obč. zák.

13. Podľa žalobcu nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Je pritom jednoznačné, že v súdnej veci bol žalovaný v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku „v rovine náhrady škody“, v dôsledku čoho bol/je dôvodne uplatnený úrok z omeškania. Žalobca dodal, že námietku súvisiacu s nárokom na príslušenstvo žalovaný vymedzil až v rámci odvolania, hoci ním označované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR mu muselo byť známe už predtým.

14. Na predmetné vyjadrenie žalovaný/odvolateľ už nereagoval.

15. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. Súdne rozhodnutie nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnené, prípadne (z daného pohľadu) až arbitrárne len preto, že dotknutá strana (v súdnej veci žalovaný) nie je spokojná so závermi vyslovenými okresným súdom. Inými slovami, právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je neoddeliteľnou súčasťou základného práva na spravodlivý súdny proces, resp. ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ale iba nespokojnosť sporovej strany s odôvodnením súdneho rozhodnutia automaticky neznamená, že ide o nedostatočné odôvodnenie, ktoré dané práva porušuje.

17. Okresný súd podrobne vymedzil dokazovaním zistené skutkové okolnosti (bližšie bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a následne zrozumiteľne vysvetlil svoje právne závery, vrátane vyhodnotenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi poškodenou a žalobcom (najmä body 17., 19 a 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalovaný v odvolaní fakticky ani konkrétne nenamieta súvisiace (logicky štruktúrované) úvahy okresného súdu, len zotrváva na svojej dovtedajšej argumentácii; osobitne v otázke tvrdeného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Nadväzne je nutné uzavrieť, že odvolacia námietka nedostatočnosti odôvodnenia, či až arbitrárnosti napadnutého rozsudku neobstojí.

18. Odvolací súd/senát už rozhodoval vo viacerých obdobných veciach sporových strán; napr. aj pod sp. zn. 10Co/104/2019, na ktoré rozhodnutie odkazuje i žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Vzhľadom na identické podstatné skutkové okolnosti niet dôvodu na zmenu (právnych) záverov vyslovených v označenom rozhodnutí. V záujme komplexnosti odôvodnenia aj bezprostredne v súdnej veci krajský súd (opakovane) uvádza zásadnú argumentáciu.

19. Žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 9.2.2018 (č.l. 38 spisu) „rozfázovať“ a následne rozborom (aj to pomerne účelovým) jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva, čo je zrejme i z výslovných vyjadrení jej strán, však tvorí jeden celok upravujúci ich navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti. Nespochybnou vôľou poškodeného U. L. a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci tejto jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viacero relatívne samostatných zmlúv.

20. Krajský súd konštatuje, že v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky

a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položila na stôl sumu (v danom momente) 576 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

21. Krajský súd úmyselne v danej spojitosti používa mierne zveličenie a ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktačných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počinaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejmé, že aktívna legitímácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná.

22. Žalovaný ako poisťovateľ v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. je rovnakým dlžníkom ako každý iný subjekt. Zo žiadneho ustanovenia označeného zákona a ani z iných právnych predpisov nie je možné vyvodiť nejaký osobitný status dlžníka poisťovateľa podľa zákona č. 381/2001 Z.z. a niet ani rozumných (z ústavnoprávneho princípu rovnosti už vôbec nie) výnimočných okolností, ktoré boli odôvodňovali výhodnejšie postavenie v pozícii dlžníka práve a len pre poisťovateľa v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z.

23. Jeho povinnosť plniť vzniká v zákonom určenej lehote (§ 11 ods. 7 prvá alinea zákona č. 381/2001 Z.z.) a v zákonom/v zmluve vymedzenom rozsahu. Je neprijateľné stotožňovať výšku (zákonného) nároku na poistné plnenie s výškou nároku uznanou poisťovateľom. Pokiaľ text zákona hovorí o poistnom plnení, má na mysli objektívne danú/preukázanú výšku poistného plnenia, a nie subjektívne - poisťovateľom - vyhodnotený rozsah. Ak poisťovateľ rozsah poistného plnenia zistí nesprávne (nie je podstatné, či vedome, alebo či „len“ na základe vlastných nedôsledností), t. zn. plnenie, ktoré by mal poškodenému objektívne poskytnúť, neopodstatnene zníži, potom úrok z omeškania je sankciou aj za toto nesprávne zistenie rozsahu plnenia, resp. nedôvodné zníženie plnenia pre poškodeného. V dotknutom celkovom kontexte a zmysle je nutné vykladať i ustanovenia § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z.z.

24. Ak by sa akceptoval výklad prezentovaný odvolateľom; t.j., že na to, aby sa nedostal do omeškania s poistným plnením, mu postačuje v zákonom stanovenej lehote troch mesiacov od oznámenia škodovej udalosti poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie, prečo mu poistné plnenie nepatrí, resp. prečo je krátené, malo by to úplne absurdné dôsledky. Čiastočne sa uvedené už i prejavuje v činnosti niektorých poisťovní. Práve takýto prístup totiž vedie k nevhodnej praxi, kedy poisťovne (zo skúsenosti odvolacieho súdu možno uviesť, že minimálne s nedostatkom „dobrého úmyslu“; ak nie priamo so „zlým úmyslom“) pri prvom posúdení nároku poškodeným ich nároky neopodstatnene výrazne krátia, eventuálne ich vôbec neuznávajú. Činia tak v podstate bez akéhokoľvek rizika, pretože ak ich dotknuté subjekty (spravidla až po opakovanej vzájomnej niekoľko mesiacov trvajúcej komunikácii) aj zažalujú, v zmysle nimi prezentovaného výkladu by sa v omeškaní mohli/mali ocitnúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Je nepochybné, že ide o maximálne účelovú argumentáciu, popierajúcu zmysel aj dotknutého ustanovenia § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z.

25. Podstatou zakomponovania tohto zákonného pravidla do nášho právneho poriadku (aj pod tlakom európskych inštitúcií) nebolo len dosiahnutie, aby poisťovatelia formálne písomne odpovedali poškodeným, prečo ich nároky neuspokoja, ale naopak, aby v čo najkratšom čase (bez zbytočného odkladu) bolo prešetrenie poistných udalostí ukončené a hlavne, aby poškodení boli za škody im spôsobené odškodnení. V predkladacej/dôvodovej správe k zákonu č. 381/2001 Z.z. sa dokonca hovorí o „základnom práve poistiteľa na poistné plnenie, ktorým budú odškodňované obeť dopravných nehôd“.

26. Vo vzťahu k poškodeným je nutné tiež pripomenúť, že títo majú charakter tzv. nútených veriteľov. Ich pohľadávka nevzniká ako dôsledok slobodného rozhodnutia, t.j. kontraktačného prejavu ich vôle, ale naopak, je dôsledkom protiprávneho konania tretích osôb voči nim, resp. voči ich majetku.

27. Z rozoberaných dôvodov krajský súd sa nestotožnil so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 z 22.11.2018, na ktoré odkazoval žalovaný. Podľa vedomostí odvolacieho súdu jedná sa zatiaľ len o ojedinelé rozhodnutie, ktoré tým pádom nie je možné považovať v užšom slova zmysle ani za ustálenú prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 Základných princíпов CSP).

28. Zároveň v nadväznosti na označené rozhodnutie je nutné pripomenúť, že i najvyšší súd v dotknutom konaní smeroval k požiadavke určitej kvality/kvalifikovanosti vysvetlenia zo strany poisťovateľa, prečo poisťné plnenie kráti, resp. ho vôbec neposkytne. Uvedené je zrejmé z toho, že nedostatočnosť vysvetlenia spájal s jeho odôvodnením nie podľa predstáv žalobcu/poškodeného; nie však s neodôvodnením nekorešpondujúcim s objektívnou realitou.

29. V jednotlivostiach súdnej veci je nadväzne významným aj zohľadnenie konkrétneho vysvetlenia poisťovne obsiahnuté v písomnosti z 20.4.2018 adresovanej žalobcovi (č.l. 39 spisu). Podľa daného vyjadrenia žalovaného došlo k zrážke (náklady, ktoré boli odpočítané) z toho dôvodu, že ide o „náklady, ktoré by inak vznikli užívaním poškodeného vozidla podľa najazdených km na prenajatom vozidle“. Uvedené konštatovanie je tak nepreskúmateľné, nejasné a umožňujúce viacero rozličných úvah, že v konečnom dôsledku sa nejedná o náležité a hlavne jasné pomenovanie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ čiastočne odmietol poisťné plnenie.

30. To znamená, že ani prostredníctvom posúdenia predmetného vysvetlenia poisťovateľa nie je možné v súdnej veci konštatovať riadne splnenie žalovaným jeho povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. Nadväzne aj z daného pohľadu ho zaťažuje povinnosť zaplatiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 označeného zákona.

31. Len na okraj a na margo formalistického prístupu prezentovaného žalovaným krajský súd dodáva, že predmetné vysvetlenie žalovaný nezaslal poškodenému (U. L.), ale žalobcovi; čiže neoznámil poškodenému v zákonom stanovenej lehote dôvody krátenia plnenia, t.j. nesplnil povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. Vo svojej podstate však ide o ďalší prejav „argumentačnej schizofrénie“ žalovaného, ktorý na jednej strane sa odvoláva na oznámenie zaslané ako poškodenému práve žalobcovi, ale na strane druhej tvrdí, že žalobca nie je poškodeným a teda nie je aktívne legitimovaný v súdnom spore.

32. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

33. Žalovaný síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu aj v časti o trovách konania, ale v danej spojitosti nevymedzil žiadnu konkrétnu odvolaciu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd primerane aplikoval zásadu plného úspechu v spore.

34. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto má žalobca voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

35. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.